[Aksel Larsen.]
folkene, er, at de igennem mange år har kæmpet imod systemet med aspiranter. Tidligere var det almindeligt i dette land, at de danske søfolk, der tog ud at sejle på dækket foran masten, hvis de ville, kunne blive officerer. De kunne efter at have sejlet i 4 år komme på styrmandsskole. Nu vælger rederne specielt efter deres egen mening særligt egnede folk ud og siger, at de skal være styrmandsaspiranter. Man vil ikke risikere, at folk, som kan mistænkes for at nære almindelige solidariske følelser overfor matroserne, går hen og avancerer. Dette er det store stridsspørgsmål for søfolkene. Der har været fremsat et forslag, der skulle legalisere aspiranterne; det er praktisk taget enstemmigt forkastet af sømændene. Nu tillader forligsmanden sig — og det er, undskyld jeg siger det, noget af det groveste, han længe har gjort — at tage dette forslag, der forlængst er forkastet af søfolkene, og koble det ind i det store mæglingsforslag og sige, at nu skal der stemmes som helhed, og så håber vi, at smede, skræddere og andre vil tvinge søfolkene til at bøje sig for det, de tidligere har forkastet, og som forligsmanden ved de tidligere har forkastet. Jeg tror, man fra tingets side skal være varsom og passe på, at man ikke kommer til at begå en uretfærdighed mod søfolkene som den, jeg forstår der er nogle, som er villige til at begå.

Ligesådan med typograferne. Jeg vil kun minde om, hvad jeg sagde, første gang jeg havde ordet under denne debat: at hvis det er rigtigt, hvad der her er sagt af 2 af de ærede ordførere, er der reel og principiel enighed mellem typografforbundet og bogtrykkerforeningen; men denne enighed kan blot ikke blive praktiseret, fordi arbejdsgiverforeningen forbyder det. Det vil da under disse omstændigheder være aldeles meningsløst at sige: så skal vi lovgive imod typograferne — eftersom det er arbejdsgiverforeningen, der efter de pågældende ærede ordføreres her fremsatte påstand er skyld i konflikten.

Og endelig den konflikt, som det foreliggende lovforslag direkte tager sigte på. Den højtærede økonomi- og arbejdsminister siger, at forslaget griber ind på samme måde overfor arbejdere som overfor oliefirmaer, og derved er der altså den fornødne balance. Nej, det er der aldeles ikke, for den situation, vi er kommet i, hvor man nægter olie til sygehuse og lignende institutioner, er vi kommet i, fordi de fire oliefirmaer har lukket af. Det er ikke arbejdsmændene, der er skyld i det. Hvem er det, der her fører krigen mod de samfundsmæssige områder, der ikke må komme i krig under en sådan konflikt? Det er de fire store olieselskaber. Hvorfor gør de det? For at ramme regeringen? Jeg tror det ikke; men fordi de regner med, at ved dette ualmindelig ondsindede, ondartede og lave sigte kan de foranledige, at regeringen og folketingets flertal lovgiver imod oliearbejdernes strejke; for at få en chance overfor de strejkende arbejdsmænd med de lave lønninger vil man lukke hospitalerne i dette land. Det er oliemagnaternes stilling. Derfor — hvis man vil gribe ind, er det mod dem, man skal gribe ind. (*Afbrydelse:* Det gør man også!).

Må jeg forøvrigt i samme forbindelse sige til den højtærede trafikminister, at hele den nuværende situation turde vel have gjort det klart, at det ville være rimeligt, om staten, hvor det drejer sig om dens olie og benzin, ikke var afhængig af nogle amerikanske olieselskabers velvilje eller uvilje, men, som den store kunde og forbruger den er, selv optrådte som olieimportør — så var vi ikke kommet i den nuværende situation, hvad statsvirksomhederne angår.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller siger: det er jo en strejke, vi skal tage stilling til. Nej, det er ikke en strejke, vi skal tage stilling til. Vi skal tage stilling til den situation, at de store olieselskaber på områder, hvor de strejkende har givet dispensation, drejer hanen om for at forsøge at tiltvinge sig en regerings- og folketingsindgriben til deres fordel. Folketinget bør ikke gå med dertil. Og jeg fatter ærlig talt ikke rigtigt, at regeringen anser det for nødvendigt at gå med dertil.

Man siger fra regeringens side: ja, men den 3. forlangte venstre kun indgriben mod oliekonflikten; nu forlanger man noget mere. Jeg troede dog, den højtærede økonomiminister kendte det gamle ord om, at man ikke skal give fanden den lille finger, for så tager han hele hånden og til sidst hele personen. Det er det, der sker. Appetitten